

Arrest

**nr. 60 787 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 3 maart 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat T. OP DE BEECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, dienen op 6 december 2000 elk een asiel-aanvraag in.

Op 22 januari 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in antwoord op de ingediende asielaanvragen, de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 9 juli 2003 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal) de bevestigende beslissingen tot weigering van verblijf. Bij arresten van de

Raad van State van 20 oktober 2004 met nummer 136.335 en van 14 april 2005 met nummer 143.119 worden de beroepen tegen deze beslissingen verworpen.

Op 17 september 2003 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 19 juli 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. De beroepen tegen deze beslissing worden door de Raad van State verworpen bij arresten van 20 januari 2009 met nummers 189.640 en 189.641.

Op 9 november 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 27 januari 2010 dienen verzoekers bijkomende stukken in.

Op 27 april 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Het beroep dat verzoekers hiertegen aantekenen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt verworpen bij arrest nr. 47 365 van 24 augustus 2010.

Op 23 november 2010 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf gesteund op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 27 januari 2011, met kennisgeving op 7 februari 2011, verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.11.2010 werd ingediend door :

*S., E. (R.R.: (...))
geboren te (...) op (...)*

*S., N. (R.R.: (...))
geboren te (...) op (...)*

*allen: nationaliteit: Servië en Montenegro
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen vanaf hun aankomst in België al een voorbeeld van integratie zouden zijn geweest; tal van mensen die hen van ver of dichtbij hebben gekend of kennen, stellen dat verzoekers prima ingeburgerd zijn en ten volle aanvaard worden, wat wordt gestaafd met getuigenverklaringen; de Tiense burgemeester Marcel Logist getuigt over het positieve verloop van verzoekers in zijn stad en een nadrukkelijke oproep tot regularisatie doet, het OCMW en hun huisdokter eveneens een getuigenis toevoegen en dat betrokkenen een eigenhandig opgestelde verklaring overmaken; Mevrouw S. zich intensief met Nederlandse les heeft beziggehouden, dit bij CVO De Nobel te Tienen en dit staat met deelcertificaten dd. 17.05.2010 en dd. 20.05.2010 en men aldus genoegzaam zou kunnen stellen dat verzoekers al het mogelijke in het werk zouden hebben gesteld ten einde zich maximaal te integreren in

onze samenleving en er dus sprake zou zijn van duurzame verankering in ons land na een verblijf van bijna tien jaar, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asiel-procedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag, ingediend op 06.12.2000, werd afgesloten op 14.07.2003 met een beslissing 'niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hun betekend op 16.07.2003. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk iets meer dan twee jaar en zeven maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Verzoekers halen aan dat een tijdelijke terugkeer moeilijk is omwille van het prijskaartje verbonden aan een terugreis naar Servië. Betrokkenen zouden geen steun meer genieten en zouden deze kosten derhalve niet kunnen dragen. Het staat betrokkenen evenwel vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets meer zouden hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkenen kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkenen verblijven langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slagen er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

° Betrokkenen werden niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 14.07.2003.

° Betrokkenen maakten reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 22.01.2001. Zij hebben echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijven nog steeds illegaal in het land.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoekers vorderen dat de verwerende partij wordt veroordeeld tot de kosten.

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen voor beroepen ingediend voor 1 april 2011 en derhalve evenmin het voordeel van de rechtsbijstand kan toekennen. Het verzoek van verzoekers daartoe en hun vraag om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij worden om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In hun eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Zij verwoorden hun middel als volgt:

"Overeenkomstig art. 9bis van de Wet van 15 december 1980 kan de Minister overgaan tot "regularisatie" van een onregelmatig verblijf;

Het betreft een verzoek tot machtiging, hetwelk wegens buitengewone omstandigheden in België zelf kan worden aangevraagd, bij de burgemeester van de woonplaats;

De wet zelf preciseert niet wat er onder "buitengewone omstandigheden" wordt verstaan, noch wie precies in aanmerking komt ten gronde;

Evenwel heeft de administratie bij instructie van 19 juli 2009 zelf een systeem op poten gezet, waarin criteria tot regularisatie werden vooropgesteld, en dit op een objectieve manier;

Deze instructie werd inmiddels vernietigd, doch de Minister heeft zelf bij herhaling gesteld - tot en met in de beslissing zelf- dat hij zich binnen het kader van zijn discretionaire bevoegdheid aan deze instructie zou houden;

M.a.w. de Minister heeft hieromtrent een verregaand engagement aangegaan, dat kan opgevat worden als een "gedragslijn";

In die context wenst verzoeker aan te halen dat de R.V.V. in het verleden de DVZ ook al voor zijn verantwoordelijkheden stelde, waar het de fameuze 'nota van toelichting' betrof die gepaard ging met de omzendbrief van 21.06.2007;

In casu geldt dit ook voor de instructie van 19 juli 2009, ook al werd deze dan vernietigd;

Aldus heeft de Minister zich te houden aan de wijze van toepassing van art. 9bis zoals hij zich daarover zelf en uit vrije wil engageerde naar de rechtszoekenden toe;

De instructie behoudt derhalve haar rechtsgrond, niet als afdwingbare rechtsregel, doch wel als "gedragscode" in hoofde van de Minister;

Een toetsing daaraan blijft derhalve aangewezen, zelfs verplicht;

Welnu, punt 1.2 van de instructie vermeldt de gevallen waarin sprake is van een onredelijke lange asielpcedure in ruime zin, d.w.z. de asielpcedure die aangevuld mag worden met de procedure bij de Raad van State, alsook met een regularisatieprocedure, met dien verstande dat deze regularisatieaanvraag moest zijn gestart vóór 18 maart 2008 en daarna alleszins nog bezig was, en tevens dat tussen het luik "politiek asiel (met Raad van State)" en "regularisatie" er niet meer dan vijf maanden zouden zijn verstreken;

Het mocht derhalve duidelijk zijn dat zowel politiek asiel met alle daarin vervatte rechtsmiddelen, inclusief Raad van State, alsook een daaropvolgende regularisatieprocedure in aanmerking konden en kunnen worden genomen;

Verzoekers voldeden en voldoen duidelijk aan de gestelde voorwaarden, met dien verstande dat het rechtsmiddel inzake hun regularisatieprocedure van weleer, nl. hun beroep bij de Raad van State (aangetekend op 28.08.2006) evenzeer meetelt;

Men ziet niet in waarom dit niet kan meetellen: ook inzake de asielpcedure kan de duur van de procedure bij de Raad van State ingebracht worden, daar waar het dezelfde natuur had: niet-opschortend maar niettemin relevant;

Wanneer de instructie en het vademecum stellen dat "de regularisatieprocedure volgend op de asielpcedure wordt meegerekend", dan dient daarin uiteraard ook de procedure van het rechtsmiddel te worden begrepen, zijnde het beroep tot annulatie bij de Raad van State, net zoals dat ook voor de beroepen bij de raad van State inzake asiel werd en wordt aanvaard;

"De regularisatieprocedure" laten meetellen, doch zonder haar rechtsmiddel, is uiteraard onzinnig;

De verwerende partij geeft maakt derhalve een foutieve toepassing van haar eigen instructies, die inhoudelijk de toepassing van art. 9bis VW bepalen, wat derhalve maakt dat art. 9bis zelf verkeerd toegepast wordt;

Minstens op deze grond dient de bestreden beslissing te worden vernietigd; Het middel is ernstig;"

3.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 27 januari 2011, waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980 onontvankelijk wordt verklaard wegens het ontbreken van buitengewone omstandigheden waarom verzoekende partij de aanvraag niet kon indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verwerende partij merkt op dat de aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend op 22 november 2010. Verzoekers wensten geregulariseerd te worden in toepassing van criterium 1.2. van de Instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Zij beriepen zich op de lange asielprocedure en hun duurzame lokale verankering.

Verwerende partij is van mening dat verzoekende partij onmogelijk nog rechten kan putten uit deze Instructie, daar ze vernietigd is door de Raad en State op 9 december 2009.

"De Raad wijst er vooreerst op dat in zoverre de verzoekende partij verwijst naar de instructie van 19 juli 2009 waarbij illegaal in België verblijvende personen tijdelijk de mogelijkheid werd geboden om een regularisatieaanvraag bij toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen, deze Instructie bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 werd vernietigd zodat de verzoekende partij zich niet op dienstige wijze kan beroepen op voornoemde vernietigde instructie" (RW nr. 43 038 van 5 mei 2010).

De Staatssecretaris bleef in het verleden de Instructie inderdaad wel toepassen, weliswaar voor regularisatieaanvragen die tijdig waren ingediend en indien vreemdelingen expliciet om de toepassing hadden gevraagd van de Instructie, en dit om de rechtszekerheid ter wille te zijn, en het vertrouwensbeginsel en gelijkheidsbeginsel te respecteren. Dit kon omdat de Raad van State de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris op generlei wijze beperkt heeft.

Verzoekende partij deed haar regularisatieaanvraag op 22 november 2010, en beriep zich op de lange asielprocedure en de duurzame lokale verankering.

Verwerende partij stelt evenwel vast dat in de beslissing zeer uitvoerig wordt ingegaan op de integratie-inspanningen waarnaar verzoekende partij verwezen heeft in haar regularisatieaanvraag. Verwerende partij stelt vast dat in de beslissing hierover gezegd wordt dat deze integratie-inspanningen en de beweerde duurzame verankering niet verantwoord dat de aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit België wordt ingediend.

Verwerende partij is van mening dat artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet op correcte wijze werd toegepast en merkt op dat naar analogie met het oude artikel 9§3 van de Wet van 15 december 1980, de 'buitengewone omstandigheden' betrekking hebben op de omstandigheden die de vreemdeling verhinderd hebben om de machtiging aan te vragen in een diplomatieke of consulaire post van het land van herkomst en niet op de ingeroepen reden om het verblijf te verantwoorden. Het feit dat verzoekende partij reeds enige tijd in het land is, waarvan een lange periode illegaal, en dat zij tal van integratie-inspanningen kan aantonen, kan —zoals terecht gemotiveerd werd in de bestreden beslissing— niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980.

"Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden wordt hem echter toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1/ wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de zaak betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen; 2/ wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid." (RW nr. 10629, 13 augustus 2007, dossiernr. 2007-06-605)

Verzoekers maken niet aannemelijk dat de beslissing strijdig zou zijn met artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

In de beslissing wordt ook verwezen naar de bewering van verzoekers dat hun asielprocedure onredelijk lang zou geduurd hebben. Deze nam echter 2 jaar en 7 maanden in beslag, wat moeilijk als onredelijk lang kan beschouwd worden. Verzoekers zelf tellen de verschillende behandelingstermijnen van hun meervoudige regularisatieverzoeken bij deze termijn, echter hiervoor is geen wettelijke grondslag voor handen.

Verzoekers menen rechten te kunnen putten uit de intussen vernietigde Instructie, maar maken niet duidelijk hoe de toepassing van de Instructie zou leiden tot een andere beslissing dan degene die

genomen is en waarom de beslissing derhalve strijdig zou zijn met artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Alleszins wordt een schending van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet door verzoekers niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is niet gegrond.”

3.1.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers' aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in, los van de vraag of verzoekers over de nodige identiteitsdocumenten beschikken, wat in casu niet wordt betwist:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen en in casu na te gaan of verzoekers voldoen aan de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van herkomst hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In hun aanvraag hebben verzoekers trouwens zelf het onderscheid gemaakt tussen elementen die de buitengewone omstandigheden en aldus de ontvankelijkheidsfase betreffen en elementen die de gegrondheidsfase van het te voeren onderzoek betreffen.

Als buitengewone omstandigheden voerden verzoekers aan dat buitengewone omstandigheden deze zijn die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar hun land van herkomst. Een lang verblijf en duurzame bindingen als persoon in onregelmatig verblijf maken dat een terugkeer zeer moeilijk kan zijn. De criteria voor de ontvankelijkheid vallen deels samen met deze die gelden voor de beoordeling van de gegrondheid. De uitzonderlijke omstandigheid bestaat erin dat hun integratieproces is afgebroken voor lange tijd. Bovendien is het prijskaartje verbonden aan de reis naar Servië moeilijk te dragen. Bij hun argumentatie die de gegrondheidsfase betreft verwijzen verzoekers naar het gegeven dat zij meer dan vijf jaren “in procedure” zijn en een lange procedure hebben doorstaan wat hun asielaanvraag betreft, indien de duur van de procedure bij de Raad van State wordt meegerekend, en beroepen zij zich op criterium 1.2. van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en “ten overvloede” op hun duurzame lokale verankering. Verzoekers leggen stukken neer die betrekking hebben op hun integratie.

De bestreden beslissing beantwoordt deze argumenten als volgt:

"Het feit dat betrokkenen vanaf hun aankomst in België al een voorbeeld van integratie zouden zijn geweest; tal van mensen die hen van ver of dichtbij hebben gekend of kennen, stellen dat verzoekers prima ingeburgerd zijn en ten volle aanvaard worden, wat wordt gestaafd met getuigenverklaringen; de Tiense burgemeester Marcel Logist getuigt over het positieve verloop van verzoekers in zijn stad en een nadrukkelijke oproep tot regularisatie doet, het OCMW en hun huisdokter eveneens een getuigenis toevoegen en dat betrokkenen een eigenhandig opgestelde verklaring overmaken; Mevrouw S. zich intensief met Nederlandse les heeft beziggehouden, dit bij CVO De Nobel te Tienen en dit staat met deelcertificaten dd. 17.05.2010 en dd. 20.05.2010 en men aldus genoegzaam zou kunnen stellen dat verzoekers al het mogelijke in het werk zouden hebben gesteld ten einde zich maximaal te integreren in onze samenleving en er dus sprake zou zijn van duurzame verankering in ons land na een verblijf van bijna tien jaar, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag, ingediend op 06.12.2000, werd afgesloten op 14.07.2003 met een beslissing 'niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hun betekend op 16.07.2003. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk iets meer dan twee jaar en zeven maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Verzoekers halen aan dat een tijdelijke terugkeer moeilijk is omwille van het prijskaartje verbonden aan een terugreis naar Servië. Betrokkenen zouden geen steun meer genieten en zouden deze kosten derhalve niet kunnen dragen. Het staat betrokkenen evenwel vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets meer zouden hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."

Het feit dat betrokkenen vanaf hun aankomst in België al een voorbeeld van integratie zouden zijn geweest; tal van mensen die hen van ver of dichtbij hebben gekend of kennen, stellen dat verzoekers prima ingeburgerd zijn en ten volle aanvaard worden, wat wordt gestaafd met getuigenverklaringen; de Tiense burgemeester Marcel Logist getuigt over het positieve verloop van verzoekers in zijn stad en een nadrukkelijke oproep tot regularisatie doet, het OCMW en hun huisdokter eveneens een getuigenis toevoegen en dat betrokkenen een eigenhandig opgestelde verklaring overmaken; Mevrouw S. zich intensief met Nederlandse les heeft beziggehouden, dit bij CVO De Nobel te Tienen en dit staat met deelcertificaten dd. 17.05.2010 en dd. 20.05.2010 en men aldus genoegzaam zou kunnen stellen dat verzoekers al het mogelijke in het werk zouden hebben gesteld ten einde zich maximaal te integreren in onze samenleving en er dus sprake zou zijn van duurzame verankering in ons land na een verblijf van bijna tien jaar, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Uit dit antwoord blijkt dat de bestreden beslissing de door verzoekers aangehaalde argumenten betreffende hun buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de bestreden beslissing bekritisieren omdat deze geen toepassing maakt van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers voeren aan dat zij zich beriepen op het criterium 1.2 van de instructie van 19 juli 2009 en dat de verwerende partij de termijnen van de asielaanvragen en de regularisatieaanvragen foutief berekent.

Zij wijzen erop dat de verwerende partij zich dient te houden aan de gedragscode die zij zelf heeft vooropgesteld, zijnde het toepassen van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Bijgevolg moest de bestreden beslissing de regularisatieperiode en het hieropvolgend beroep en de duur van de asiel-aanvraag tijdens de procedure hangende voor de Raad van State in rekening brengen. De verwerende partij maakt een foutieve toepassing van haar eigen instructies en schendt aldus artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Met deze kritiek bekritiseren verzoekers een beoordeling van de elementen die de gegrondheidsfase betreffen, waarop de bestreden beslissing antwoordt ook al diende zij dit niet te doen. Om artikel 9bis van de Vreemdelingenwet correct toe te passen dient de verwerende partij eerst na te gaan of werd voldaan aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde, met name het aantonen van het bestaan van buitengewone omstandigheden. Eens tot de vaststelling gekomen dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, zoals de bestreden beslissing vaststelt, dienden de elementen die de gegrondheidsfase betreffen niet nader onderzocht te worden. De kritiek die verzoekers uiten betreft het onderzoek ten gronde, meer bepaald of de termijnberekening om het criterium 1.2. toe te passen al dan niet juist is. Deze kritiek kan in casu niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing omdat de motieven die de gegrondheidsfase betreffen overtuigende motieven zijn.

De Raad benadrukt dat verzoekers niet aantonen dat de toepassing van het criterium 1.2. van de voormelde vernietigde instructie hen ontslaat van de wettelijke verplichting voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, namelijk het bestaan van buitengewone omstandigheden aantonen. Verzoekers weerleggen niet de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond. Zij maken de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan *“van de materiële motiveringsplicht, i.e.: Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, m.n. de motiveringsplicht Schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen; Schending van art. 62 Vreemdelingenwet;”*

Zij verwoorden hun middel als volgt:

“Het is een algemeen rechtsbeginsel dat iedere bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en in rechte; ook art. 62 vreemdelingenwet vereist dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed;

“L'exigence de la motivation d'une décision est destinée a ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons que la justifient.”

(Cons. Etat, 12mai 1989, arrêt n°32.560, R.A.C.E., 1989);

Bovendien verplicht de wet van 29 juli 1991 de overheid om bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop hij steunt;

Deze motivering moet bovendien afdoende zijn; In ieder geval zijn onduidelijke, onnauwkeurige stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn;

In casu is duidelijk is dat het gaat om een beslissing die onderworpen is aan de formele en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers zijn van oordeel dat de motivering in casu minstens op irrelevante gronden is gebaseerd;

Verwerende partij heeft in casu gemotiveerd als betrof het een gewone, aloude aanvraag tot regularisatie, los van de instructie van 19 juli 2009;

Immers, er wordt louter gesteld dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden aanbrengen waaruit blijkt dat zij hun aanvraag niet in het thuisland hadden kunnen indienen: de klassieke onontvankelijkheidsgrond derhalve;

Evenwel hebben verzoekers zich duidelijk gebaseerd op de instructie van 19 juli 2009, en daarnaar ook expressis verbis verwezen in hun verzoek; met name werd criterium 1.2 aangehaald en beargumenteerd;

Uit niets blijkt dat verwerende partij ook maar enige toetsing aan de (nog impliciet toegepaste) instructie heeft verricht; de motivering gaat daar volledig aan voorbij;

Nochtans werd duidelijk beargumenteerd waarom punt 1.2 van toepassing was, met ook vermelding van het hierboven bepleite principe dat de termijn van de procedure bij de raad van State, gericht tegen de weigering van het oude art. 9.3, wel degelijk meegerekend kon worden;

Nergens neemt verwerende partij hier enige stelling tegen in;
 Hierboven werd reeds aangegeven dat een consequente houding van verwerende partij, nl. inzake het meetellen van het rechtsmiddel inzake asiel én regularisatie, nl. de Raad van State, voor beide gevallen impliciet aan de orde moest zijn, wat wezenlijk de interpretatie van de instructie betreft;
 Het is derhalve onverantwoord dat verwerende partij dit element genegeerd heeft;
 Bovendien was bij toepassing van de instructie van 19 juli 2009 het criterium der "buitengewone omstandigheden" niet van toepassing, vermits deze werden vermoed en er enkel naar de inhoud van de zaak werd gekeken;
 Welnu, deze beoordeling werd verzoekers ontnomen, nu verwerende partij wél in eerste instantie de buitengewone omstandigheden heeft getoetst en daarop het dossier onmiddellijk heeft geweigerd, daar waar men aldus ten onrechte niet is toegekomen aan de inhoudelijke kant van de zaak;
 Nochtans had, verwerende partij, ingevolge het zinvol inroepen van de instructie, wél daarover ten gronde stelling moeten innemen;
 De motivering o.b.v. het criterium "buitengewone omstandigheden" is derhalve ten onrechte en op irrelevante wijze in de beslissing vermeld;
 Om die reden, maar dus ook omdat daarop verdergaand, inhoudelijk ook de eigen instructie foutief werd ingeschat door verwerende partij, mist de motivering iedere relevantie;
 Het gaat niet op dat een administratie haar regelgeving toelicht in één bepaalde richting, om vervolgens in concrete gevallen te gaan oordelen in tegenovergestelde richting met, zoals in casu, gebruikmaking van een aberrante of zelfs discriminerende interpretatie van de eigen regels;
 Zulks is een daad van onbehoorlijk bestuur;
 Minstens op deze grond dient de beslissing van de Minister als niet correct gemotiveerd te worden aangemerkt en moet de beslissing worden vernietigd;
 Het middel is ernstig;"

3.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verwerende partij herhaalt dat de Instructie van 19 juli 2009 intussen vernietigd werd door de Raad van State en dat verzoekers er onmogelijk rechten uit kunnen putten. Zij tonen alleszins het tegendeel niet aan.

Bovendien wordt in de beslissing zeer expliciet verwezen naar de gronden die verzoekers hebben aangehaald ten einde een regularisatie te bekomen, maar werd geconcludeerd dat deze niet volstonden om buitengewone omstandigheden te bewijzen.

Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat de beslissing foutief gemotiveerd zou zijn, nu is aangetoond dat er op een correcte wijze toepassing werd gemaakt van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980 en verzoekers het tegendeel niet aannemelijk hebben gemaakt.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt, (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. " (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.V.V. arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. De beweringen van verzoekende partij kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Het tweede middel is niet gegrond.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden."

3.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekers niet voldoen aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden voorzien in dit artikel.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624.).

In essentie herhalen verzoekers hun kritiek dat geen rekening zou zijn gehouden met de toepassing van de voormelde instructie. De Raad herhaalt dat verzoekers niet aantonen dat de toepassing van het criterium 1.2. van de voormelde vernietigde instructies hen ontslaat van de wettelijke verplichting om het bestaan van buitengewone omstandigheden aan te tonen, voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers weerleggen de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond niet en maken bijgevolg niet aannemelijk dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ten onrechte onontvankelijk werd verklaard.

De stelling van verzoekers dat bij toepassing van het criterium 1.2. van voormelde instructie geen buitengewone omstandigheden moeten worden aangetoond kan niet worden teruggevonden in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, of in de voormelde instructie, die evenmin voorziet in het ontslaan van het aantonen van buitengewone omstandigheden, daargelaten de vraag in welke mate verzoekers zich kunnen beroepen op voormelde (vernietigde) instructie. De Raad verwijst naar hetgeen bij de bespreking van het eerste middel werd uiteengezet.

Verzoekers tonen bijgevolg niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN